

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 7ης Μαρτίου 1996

Υπόθεση T-146/94

Calvin Williams
κατά
Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Υποχρεώσεις - Πράξεις αντίθετες προς την αξιοπρέπεια της δημοσιονομικής διαπαιδαγέγας - Καθήκον πίστεως - Πειθαρχική διαδικασία - Παύση υπαλλήλου»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 329

Αντικείμενο: Προσφυγή που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Ιουνίου 1993, περί παύσεως του προσφεύγοντος χωρίς περιορισμό ή κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως λόγω συμπληρώσεως του συνταξίμου χρόνου.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της αποφάσεως

Στο πλαίσιο της υποψηφιότητας που υπέβαλε προκειμένου να εκλεγεί στην επιτροπή προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο προσφεύγων διένειμε, στους χώρους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, δύο κείμενα που θεωρήθηκαν δυσφημιστικά, πράγμα το οποίο είχε ως συνέπεια να τεθεί ο προσφεύγων σε αργία και να κινηθεί εναντίον του η προβλεπόμενη στο παράρτημα ΙΧ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) πειθαρχική διαδικασία. Το πειθαρχικό συμβούλιο, το οποίο επιλήφθηκε της υποθέσεως, εξέδωσε γνώμη υπέρ της εφαρμογής της προβλεπόμενης στο άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του ΚΥΚ ποινή. Στις 24 Ιουνίου 1993 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) εξέδωσε την πειθαρχική απόφαση περί επιβολής στον προσφεύγοντα, λαμβανομένων υπόψη των παραβάσεων που του καταλογίστηκαν και των επιβαρυντικών και ελαφρυντικών περιστάσεων που έγιναν δεκτές, της παύσεως χωρίς μείωση ή κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως λόγω συμπληρώσεως του συνταξίμου χρόνου. Με την απόφαση αυτή η ΑΔΑ διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων είναι ο συντάκτης των δύο εγγράφων που περιλαμβάνουν υβριστικές και δυσφημιστικές εκφράσεις και προσβάλλουν την τιμή των μελών και ορισμένων υπαλλήλων του Ελεγκτικού Συνεδρίου καθώς και των μελών άλλων οργάνων και ότι τα έγγραφα αυτά κατέστησαν δημοσίως γνωστά, εφόσον απευθύνθηκαν σε πρόσωπα που δεν ανήκουν στο Ελεγκτικό Συνέδριο και διανεμήθηκαν στην καφετερία και το εστιατόριο όπου πρόσωπα ξένα προς το όργανο έλαβαν γνώση αυτών. Επιπλέον, η ΑΔΑ θεωρεί ότι τα διανεμηθέντα από τον προσφεύγοντα κείμενα συνιστούν παράβαση τόσο του άρθρου 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, καθόσον θίγουν την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως που κατείχε, όσο και του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, καθόσον οι εκφράσεις που χρησιμοποίησε συνιστούν, από τη φύση τους, παράβαση του καθήκοντος πίστεως που υπέχει κάθε υπάλληλος έναντι του οργάνου στο οποίο ανήκει και έναντι των ανωτέρων του.

Στις 23 Σεπτεμβρίου 1993, κατόπιν της κοινοποιήσεως της αποφάσεως αυτής, ο προσφεύγων κατέθεσε στη Γενική Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου έγγραφο με τον τίτλο «Ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ» στο οποίο μνημονεύεται ένα επισυναφθέν έγγραφο το οποίο είχε τους ίδιους λόγους ακυρώσεως, τις ίδιες αιτιάσεις και τα ίδια επιχειρήματα με αυτά που προέβαλε και ανέπτυξε στο πλαίσιο της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Την ίδια ακριβώς ημέρα, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-522/93 και κοινοποιήθηκε στο Ελεγκτικό

Συνέδριο στις 27 Σεπτεμβρίου. Στις 24 Σεπτεμβρίου 1993 ο Γενικός Γραμματέας βεβαίωσε ότι παρέλαβε την ένσταση που κατατέθηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο στις 23 Σεπτεμβρίου 1993, διευκρινίζοντας ότι το παράρτημα που μνημονεύεται στην ένσταση αυτή δεν είχε επισυναφθεί σ' αυτή. Με διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 1993 το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που ασκήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως T-522/93 ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι ασκήθηκε προώρως. Στις 24 Ιανουαρίου 1994 το Ελεγκτικό Συνέδριο, κρίνοντας την ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 23 Σεπτεμβρίου 1993, την απέρριψε ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη.

Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή και, ταυτοχρόνως, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων η οποία απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1994, T-146/94 R, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-571).

Επί του παραδεδειγτού

Επειδή ο σκοπός της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι ο φιλικός διακανονισμός διαφοράς που γεννάται κατά τον χρόνο υποβολής της ενστάσεως, η ΑΔΑ πρέπει να είναι σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τα επιχειρήματα που διατυπώνει ο υπάλληλος κατά μιας διοικητικής αποφάσεως (σκέψη 44).

Παραπομπή: ΔΓΚ, 14 Μαρτίου 1989, 133/88, Del Amo Martínez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 9· ΠΓΚ, 22 Ιουνίου 1990, T-32/89 και T-39/89, Μαρκόπουλος κατά Λικαστηρίου, Συλλογή 1990, σ. II-281, σκέψη 28

Στο κείμενο της ενστάσεως δεν εκτίθεται κανένας λόγος ακυρώσεως ούτε κανένα επιχειρήμα. Η ένσταση περιλαμβάνει δύο σελίδες από τις οποίες η πρώτη φέρει τις δύο σφραγίδες λήψεως· στο κείμενο που περιέχεται στη δεύτερη σελίδα μνημονεύεται η ύπαρξη ενός παραρτήματος το οποίο περιελάμβανε το σύνολο των λόγων ακυρώσεως, αιτιάσεων και επιχειρημάτων που αναπτύσσονταν στο πλαίσιο της προσφυγής που ο προσφεύγων δήλωνε ότι προετίθετο να ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου την ίδια ακριβώς ημέρα. Επομένως, η έκθεση της επιχειρηματολογίας

δεν περιλαμβανόταν στο κείμενο της ενστάσεως, αλλά σε άλλο έγγραφο, το οποίο, κατά τον προσφεύγοντα, είχε επισυναφθεί στην ένστασή του, πράγμα το οποίο αμφισβητεί το καθού (σκέψεις 45 και 46).

Το πρόσωπο το οποίο, επ' ονόματι θεσμικού οργάνου, είναι επιφορτισμένο με τη λήψη εγγράφων διοικητικού χαρακτήρα δεν έχει ως αποστολή να επαληθεύει καταρχάς, σε κάθε έγγραφο το οποίο του παραδίδεται, αν αναφέρεται ένα παράρτημα και αν το παράρτημα αυτό έχει όντως επισυναφθεί στο εν λόγω έγγραφο. Οι σφραγίδες πιστοποιούν απλώς ότι ένα έγγραφο κατατέθηκε κατά την αναφερόμενη ημερομηνία, αλλά δεν έχουν καμία αποδεικτική δύναμη όσον αφορά τον αριθμό των σελίδων του εγγράφου αυτού. Όταν η διοίκηση αντιλαμβάνεται, κατά την παραλαβή ενός εγγράφου, ότι δεν έχει επισυναφθεί έγγραφο του οποίου γίνεται μνεία, υποχρεούται να επισημάνει στον υπογράφωντα το έγγραφο την έλλειψη αυτή και να του ζητήσει να προσκομίσει το έγγραφο που λείπει εντός σύντομης προθεσμίας. Η προϋπόθεση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παραβίαση της αρχής κατά την οποία οι προθεσμίες είναι δημοσίας τάξεως και δεν είναι στη διάθεση των διαδίκων ή του δικαστή. Πράγματι, η ασφάλεια του δικαίου, η οποία συνιστά τον λόγο της τηρήσεως των προθεσμιών, δεν διακυβεύεται εφόσον η ένσταση έχει υποβληθεί εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας (σκέψεις 47 και 48).

Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το καθού παρέλαβε το κοινοποιηθέν, με φροντίδα του Γραμματέα του Πρωτοδικείου, δικόγραφο της προσφυγής που κατέθεσε ο προσφεύγων, το οποίο περιελάμβανε το σύνολο των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων κατά της επίδικης αποφάσεως. Επομένως, δύο ημέρες μετά την εκπνοή της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως, το καθού ήταν σε θέση να λάβει γνώση της επιχειρηματολογίας του προσφεύγοντος και επομένως να λάβει θέση ως προς το ζήτημα αυτό (σκέψη 49).

Δεδομένου ότι το καθού ήταν σε θέση να γνωρίζει επακριβώς τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος, ότι, με την απόφασή του περί απορρίψεως της ενστάσεως, την απέρριψε ως αβάσιμη και ότι, αφού τα εξέτασε, απάντησε λεπτομερώς στους ίδιους με τους αναπτυχθέντες στο πλαίσιο της προσφυγής λόγους ακυρώσεως και επιχειρήματα, έπεται ότι ο ισχυρισμός περί απαραδέκτου που προβάλλει το καθού

δεν είναι βάσιμος και ότι η προσφυγή πρέπει επομένως να κριθεί παραδεκτή (σκέψεις 50 έως 52).

Επί της ουσίας

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ

- Επί της υπέρθεως προσβολής της αξιοπρεπείας του λειτουργήματος

Το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ αποσκοπεί στο να διασφαλίσει ότι οι κοινοτικοί υπάλληλοι, με τη συμπεριφορά τους, παρουσιάζουν εικόνα αξιοπρέπειας σύμφωνη προς την ιδιαιτέρως κοσμία και αξιοσέβαστη συμπεριφορά την οποία δικαιούται κανείς να αναμένει από τα μέλη διεθνούς δημοσιούπαλληλίας. Επομένως, βάσει αυτού του κριτηρίου πρέπει να αναλυθεί το περιεχόμενο της έννοιας της προσβολής της αξιοπρεπείας του λειτουργήματος το οποίο δεν πρέπει να εξαρτάται από την υποκειμενική αντίληψη του οικείου υπαλλήλου όσον αφορά τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί στο πλαίσιο κοινοτικού οργάνου. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι υβριστικές εκφράσεις συνιστούν προσβολή της αξιοπρεπείας του λειτουργήματος (σκέψεις 64 έως 66).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 26 Νοεμβρίου 1991, T-146/89, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-1293, σκέψεις 76 και 80

Επειδή τα δύο επίμαχα έγγραφα περιέχουν ισχυρισμούς που συνιστούν εξύβριση και θίγουν την τιμή των μελών του οργάνου και των μελών άλλων οργάνων καθώς και των υπαλλήλων και λοιπών υπαλλήλων πρέπει να θεωρηθούν ως εκφράσεις γνώμης που θίγουν την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος (σκέψη 67).

Ο σεβασμός τον οποίο ο υπάλληλος, ως μέλος του προσωπικού ενός θεσμικού οργάνου, οφείλει στην αξιοπρέπεια του λειτουργήματός του δεν περιορίζεται στον συγκεκριμένο χρόνο κατά τον οποίο ασκεί το τάδε ή το δείνα ειδικό καθήκον, αλλά του επιβάλλεται σε κάθε περίπτωση και, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο εκλογής στην επιτροπή προσωπικού, εφόσον η ιδιότητα του υπαλλήλου αποτελεί ακριβώς προϋπόθεση της υποψηφιότητάς του (σκέψη 68).

Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο υπάλληλος, στην περίπτωση κατά την οποία θεωρεί ότι ορισμένα από τα μέτρα που έλαβε ένα θεσμικό όργανο έχουν ληφθεί κατά παράβαση των διατάξεων των Συνθηκών, είναι ελεύθερος να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που του παρέχει το δίκαιο ή να ασκήσει όλα τα κατάλληλα ένδικα βοηθήματα, τηρώντας όμως τις αρχές του ΚΥΚ, δηλαδή τηρώντας, τόσο στον γραπτό όσο και στον προφορικό λόγο του, την υποχρέωση διακριτικότητας και μετριοπαθείας που απαιτείται από κάθε υπάλληλο (σκέψη 69).

Παραπομπή: Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 80

Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ορθώς η προσβαλλομένη απόφαση θεώρησε ότι τα επίμαχα κείμενα συνιστούν προσβολή της αξιοπρεπείας του λειτουργήματος και ότι, επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί (σκέψεις 70 και 71).

– Επί της εκφράσεως γνώμων δημοσίων

Η περιορισμένη στο εσωτερικό ενός θεσμικού οργάνου διανομή σημειωμάτων που θίγουν την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος, ακόμη και στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, πληροί την προϋπόθεση δημόσιας εκφράσεως γνώμης από το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, ώστε να στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου αυτού. Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η αξιοπρέπεια του κοινοτικού δημοσίου λειτουργήματος μπορεί να διακυβευθεί όχι μόνον από την αρνητική εικόνα που δίνει ο υπάλληλος εκτός του οργάνου στο οποίο ανήκει, αλλά και από συμπεριφορά η οποία εντάσσεται στο εσωτερικό του οργάνου, εντός του οποίου πρέπει κατ' εξοχήν να τηρεί συμπεριφορά αξιοπρεπή και εκδηλώνουσα σεβασμό

έναντι του οργάνου και όλων των προσώπων που υπηρετούν σ' αυτό (σκέψεις 79 και 80).

Παραπομπή: Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 76

Τα δύο επίμαχα κείμενα έτυχαν δημοσιότητας τόσο εντός όσο και εκτός του οργάνου. Όσον αφορά την εκτός του οργάνου δημοσιότητα, ο ίδιος ο προσφεύγων παραδέχθηκε ότι η διανομή των κειμένων αυτών στο εστιατόριο του οργάνου έγινε προς ξένα πρόσωπα και ότι είχε στείλει αντίγραφα σε προσωπικότητες εκτός του οργάνου. Επιπλέον, είναι γνωστό ότι στα εστιατόρια των κοινοτικών οργάνων συχνάζουν υπάλληλοι των διαφόρων οργάνων καθώς και οι οικείοι των προσώπων αυτών (σκέψεις 81 και 82).

Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ορθώς το καλού θεώρησε ότι τα επίμαχα κείμενα έτυχαν δημοσιότητας εντός και εκτός του οργάνου και ότι η αιτίαση του προσφεύγοντος πρέπει, επομένως, να απορριφθεί. Ομοίως, ορθώς το καλού έκρινε ότι τα κείμενα και η διανομή τους συνιστούν παράβαση του άρθρου 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί (σκέψεις 83 έως 86).

Επί του λόγου ακυρότητας που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ

Το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ θεμελιώνει καθήκον πίστωσης και συνεργασίας που υπέχει κάθε υπάλληλος έναντι του οργάνου στο οποίο υπάγεται και των ανωτέρων του. Το καθήκον αυτό πίστωσης και συνεργασίας δεν περιλαμβάνει μόνον θετικές υποχρεώσεις, αλλά επίσης, κατά μείζονα λόγο, και αρνητική υποχρέωση, την υποχρέωση αποχής, γενικά, από συμπεριφορά που θίγει την αξιοπρέπεια και τον σεβασμό που οφείλεται στο όργανο και στις αρχές του (σκέψεις 96 και 97).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Δεκεμβρίου 1966, 3/66, Alfieri κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 463· Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 72

Οι εκφράσεις που χρησιμοποίησε ο προσφεύγων στα δύο κείμενά του, οι οποίες κρίθηκαν υβριστικές και δυσφημιστικές, συνιστούν, από τη φύση τους, βαριά παράβαση του καθήκοντος πίστωσης και συνεργασίας το οποίο υπέχει κάθε υπάλληλος έναντι του οργάνου στο οποίο υπάγεται και των ανωτέρων του. Πράγματι, οι υβριστικές και δυσφημιστικές δηλώσεις του προσφεύγοντος που περιλαμβάνονται στα επίδικα προεκλογικά κείμενα αναφέρονται σχεδόν αποκλειστικά στον τρόπο με τον οποίο το Ελεγκτικό συνέδριο εκτελεί το καθήκον που υπέχει να ελέγχει τους λογαριασμούς εντός του θεσμικού πλαισίου της Κοινότητας. Επομένως, το περιεχόμενο του καθήκοντος πίστωσης και συνεργασίας που υπέχει ο προσφεύγων έναντι του οργάνου στο οποίο υπάγεται και των ανωτέρων του πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως ακριβώς του γεγονότος ότι συμμετέχει, ως υπάλληλος, στην εκτέλεση του καθήκοντος ελέγχου που έχει ανατεθεί στο όργανο στο οποίο υπάγεται. Το γεγονός ότι οι επίμαχες φράσεις διατυπώθηκαν στο πλαίσιο εκστρατείας για την εκλογή στην επιτροπή προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν μπορεί να επηρεάσει την εκτίμηση αυτή. Πράγματι, η εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος πίστωσης δεν επιβάλλεται μόνο κατά την εκτέλεση των ειδικών καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στον υπάλληλο, αλλά εκτείνεται επίσης σε όλη τη σφαίρα των σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στον υπάλληλο και στο όργανο. Μια προεκλογική εκστρατεία όσον αφορά θεσμοθετημένο δυνάμει του ΚΥΚ όργανο εντάσσεται στη σφαίρα των σχέσεων που υπάρχουν μεταξύ του υπαλλήλου και του οργάνου του και η υποχρέωση που τίθεται με το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν μπορεί να μη ληφθεί υπόψη στην περίπτωση αυτή (σκέψεις 98 έως 100).

Παραπομπή: Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 72

Όσον αφορά το δικαίωμα του υπαλλήλου να εκφράζει ελεύθερα απόψεις, αρκεί η παρατήρηση ότι, σε καμία περίπτωση, το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να ασκηθεί με δυσφημιστικές ή υβριστικές δηλώσεις (σκέψη 101).

Ορθώς το καθού χαρακτηρίσε τη διανομή των δύο εγγράφων ως παράβαση του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί (σκέψεις 102 και 103).

Επί του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και στην έλλειψη ορθής αιτιολογίας

- Επί του περιεχομένου του λόγου ακυρώσεως

Η επιλογή της κατάλληλης ποινής εμπίπτει στη δικαιοδοσία της ΑΔΑ, εφόσον αποδεικνύονται οι πράξεις που καταλογίζονται σε βάρος του υπαλλήλου, ο δε κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να κολάσει την επιλογή της πειθαρχικής ποινής που επέβαλε η ΑΔΑ, εκτός εάν η επιβληθείσα ποινή είναι δυσανάλογη σε σχέση με τις πράξεις που καταλογίστηκαν στον υπάλληλο (σκέψη 106).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1970, 13/69, Van Eick κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 239, σκέψεις 24 και 25· ΔΕΚ, 30 Μαΐου 1973, 46/72, De Greef κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1973, σ. 547, σκέψεις 44 έως 46· ΔΕΚ, 29 Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275, σκέψη 34· ΔΕΚ, 19 Απριλίου 1988, 175/86 και 209/86, M. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 1891, σκέψη 9· Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 83

Ο προσδιορισμός της ποινής στηρίζεται σε μια σφαιρική εκτίμηση από την ΑΔΑ όλων των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων κάθε ατομικής περιπτώσεως, δεδομένου ότι τα άρθρα 86 έως 89 του ΚΥΚ δεν προβλέπουν σταθερές σχέσεις μεταξύ των διαφόρων ειδών παραβάσεων που διαπράττουν οι υπάλληλοι και δεν διευκρινίζουν μέχρι ποίου βαθμού λαμβάνεται υπόψη η ύπαρξη επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων κατά την επιλογή της ποινής. Επομένως, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου περιορίζεται στο ζήτημα αν η στάθμιση των επιβαρυντικών και ελαφρυντικών περιστάσεων από την ΑΔΑ πραγματοποιήθηκε κατά τρόπο σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας, διευκρινιζομένου ότι κατά τον έλεγχο αυτόν το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ όσον αφορά τις αξιολογικές κρίσεις που εκφέρει συναφώς (σκέψεις 107 και 108).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 5 Φεβρουαρίου 1987, 403/85, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 645, σκέψη 26· Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 83

- Επί της πρώτης επιβαρυντικής περιστάσεως

Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το πρώτο επιχείρημα που επικαλείται ο προσφεύγων ότι δεν είχε σκεφθεί ούτε σταθμίσει τη βαρύτητα των λέξεων που χρησιμοποίησε λόγω των ψυχολογικών του διαταραχών. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι δηλώσεις στις οποίες προέβη ο προσφεύγων αρκετούς μήνες μετά τη σύνταξη των επίμαχων εγγράφων επιβεβαιώνουν πράγματι την εκτίμηση της ΑΔΑ ότι είχε σκεφθεί και σταθμίσει τη βαρύτητα των λέξεων που χρησιμοποίησε (σκέψη 116).

Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί ούτε το δεύτερο επιχείρημα του προσφεύγοντος κατά το οποίο οι εκφράσεις που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια προεκλογικής εκστρατείας ενδέχεται να περιλαμβάνουν ορισμένες φραστικές υπερβολές. Πράγματι, το Πρωτοδικείο έκρινε (σκέψη 67) ότι τα επίμαχα έγγραφα περιελάμβαναν υβριστικές και δυσφημιστικές εκφράσεις και ότι τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει, ακόμη και στο πλαίσιο προεκλογικής εκστρατείας, τη χρησιμοποίηση αυτού του είδους γλώσσας. Δεύτερον, και ως εκ περισσού, επιβάλλεται να τονισθεί ότι οι υβριστικές και δυσφημιστικές δηλώσεις του προσφεύγοντος στα επίδικα προεκλογικά κείμενα αναφέρονται σχεδόν αποκλειστικά στον τρόπο με τον οποίο το Ελεγκτικό Συνέδριο εκπληρώνει το καθήκον ελέγχου των λογαριασμών εντός του θεσμικού πλαισίου της Κοινότητας και ότι το καθήκον αυτό, το οποίο ορίζεται στα άρθρα 188 Α και 188 Γ της Συνθήκης ΕΚ δεν αποτελεί, σε καμία περίπτωση, το αντικείμενο των αρμοδιοτήτων που ασκεί η επιτροπή προσωπικού στην οποία επιθυμούσε να εκλεγεί ο προσφεύγων. Πράγματι, οι αρμοδιότητες της επιτροπής προσωπικού, όπως ορίζονται στο άρθρο 9 του ΚΥΚ, αφορούν αποκλειστικά την εσωτερική λειτουργία του οργάνου και τη συμμετοχή του προσωπικού στη διαχείριση. Επομένως δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της αρμοδιότητας του οργάνου στο οποίο ο προσφεύγων επιθυμούσε να εκλεγεί και του περιεχομένου των κειμένων του. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι δηλώσεις που περιλαμβάνονται προεκλογικά αυτά κείμενα μπορούν να δικαιολογηθούν από το εκλογικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται, δεδομένης της πλήρους ελλείψεως σχέσεως μεταξύ αυτών και των καθηκόντων του οργάνου στο οποίο ο προσφεύγων επιθυμούσε να εκλεγεί (σκέψη 117).

Επιπλέον, πρέπει να τονισθεί ότι η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου της 10ης Ιουλίου 1992 θεώρησε ως επιβαρυντική περίπτωση το γεγονός ότι οι υβριστικές και δυσφημιστικές δηλώσεις διατυπώθηκαν εγγράφως. Κατά συνέπεια πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση του προσφεύγοντος (σκέψεις 118 και 119).

- Επί της δεύτερης επιβαρυντικής περιστάσεως

Το επιχείρημα του προσφεύγοντος στερείται πραγματικής βάσεως. Πράγματι, κρίθηκε (σκέψη 81) ότι η εσωτερική και εξωτερική διανομή των προεκλογικών αυτών κειμένων έχει αποδειχθεί και ότι ο ίδιος ο προσφεύγων αναγνώρισε ότι η διανομή των κειμένων αυτών στο εστιατόριο και την καφετερία έγινε προς πρόσωπα ξένα προς το Ελεγκτικό Συνέδριο και ότι είχε στείλει αντίγραφο των εγγράφων αυτών σε προσωπικότητες εκτός του οργάνου. Επιπλέον, η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου της 10ης Ιουλίου 1992 θεώρησε ότι η διανομή των επίδικων εγγράφων στο εστιατόριο και την καφετερία του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε χρόνο κατά τον οποίο ήταν παρόντα πρόσωπα ξένα προς το όργανο συνιστά επιβαρυντική περίπτωση. Επομένως πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση (σκέψεις 123 έως 125).

- Επί της τρίτης επιβαρυντικής περιστάσεως

Η υπό εξέταση επιβαρυντική περίπτωση δεν συνίσταται στο γεγονός ότι ο προσφεύγων προέβη σε ατυχείς ενέργειες, αλλά στο γεγονός ότι υποτροπίασε, δηλαδή προέβη σε ενέργειες παρεμφερείς προς τις ενέργειες για τις οποίες του είχαν ήδη επιβληθεί πειθαρχικές ποινές στο παρελθόν. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι παρά τη βαρύτητα των προσαπτομένων περιστατικών, η διοίκηση μπορεί να επιβάλει ελαφρά μόνο ποινή, λαμβανομένων υπόψη περιστάσεων ανεξαρτήτων των προβαλλομένων αιτιάσεων, όπως της ελλείψεως κάθε προηγούμενης πειθαρχικής ποινής. Εξ αντιδιαστολής, από τη νομολογία αυτή μπορεί να συναχθεί ότι η ΑΔΑ μπορεί να λάβει υπόψη, ως επιβαρυντική περίπτωση, την ύπαρξη προηγούμενης πειθαρχικής ποινής (σκέψη 128).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 8 Ιουλίου 1965, 27/64 και 30/64, Fonzi κατά Επιτροπής ΕΚΑΕ, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 131

Από τον φάκελο της δικογραφίας προκύπτει ότι στον προσφεύγοντα είχαν ήδη επιβληθεί δύο πειθαρχικές ποινές για περιστατικά παρεμφερή προς τα περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, ήτοι για ένα σημείωμα το οποίο στερούνταν της πλέον στοιχειώδους ευγενείας έναντι ιεραρχικώς ανωτέρου και για έγγραφα οι φράσεις των οποίων είχαν θεωρηθεί υβριστικές και δυσφημιστικές για το Ελεγκτικό Συνέδριο, τα μέλη του και τους υπαλλήλους του. Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1991, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία επικύρωσε πλήρως την επιβληθείσα στον προσφεύγοντα ποινή. Το γεγονός ότι τα πραγματικά περιστατικά που προκάλεσαν την υπό κρίση διαφορά εντάσσονται στο πλαίσιο προεκλογικής εκστρατείας, ενώ, στις προηγούμενες πειθαρχικές διαδικασίες, τα πραγματικά περιστατικά που προσάπτονταν στον προσφεύγοντα εντάσσονταν σε διαφορετικό πλαίσιο δεν μπορεί να αναιρέσει την εκτίμηση της ΑΔΑ ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος συνιστά υποτροπή. Επιπλέον, τα σημειώματα για τα οποία επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή που αποτέλεσε το αντικείμενο της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 26ης Νοεμβρίου 1991, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, και τα έγγραφα λόγω των οποίων επιβλήθηκε η ποινή της παύσεως στον προσφεύγοντα χαρακτηρίστηκαν ως περιέχοντα υβριστικές και δυσφημιστικές για τα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου εκφράσεις (σκέψεις 129 έως 131).

Τέλος, πρέπει να τονισθεί ότι η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου της 10ης Ιουλίου 1992 θεώρησε ότι η ύπαρξη προηγούμενων πειθαρχικών ποινών για κείμενα που κρίθηκαν αγενή, συκοφαντικά ή δυσφημιστικά συνιστούσε επιβαρυντική περίσταση. Το Πρωτοδικείο κρίνει επομένως ότι το καθού μπορούσε να λάβει υπόψη ως επιβαρυντική περίσταση το γεγονός ότι στον προσφεύγοντα είχαν ήδη επιβληθεί δύο πειθαρχικές ποινές για περιστατικά παρεμφερή προς τα περιστατικά της υπό κρίση περιπτώσεως. Επομένως, η αιτίαση του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί (σκέψεις 132 έως 134).

Ενόψει όλων των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επιβληθείσα ποινή είναι δυσανάλογη σε σχέση με την προσαπτομένη συμπεριφορά καθώς και με τις επιβαρυντικές περιστάσεις που ορθώς δέχθηκε η ΑΔΑ. Προκύπτει επίσης ότι η

προσβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνει πρόσφορη αιτιολογία καθόσον διευκρινίζει κατά τρόπο σαφή τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά σε βάρος του προσφεύγοντος καθώς και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων η ΑΔΑ επέβαλε την ποινή της παύσεως. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος ακυρώσεως και να απορριφθεί η αίτηση ακυρώσεως ως αβάσιμη (σκέψεις 135 έως 138).

Επί των άλλων αιτημάτων

Όσον αφορά το αίτημα επανεντάξεως του προσφεύγοντος σε όλα τα καθήκοντά του, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, χωρίς να σφετερισθεί προνομίες της διοικητικής αρχής, να απευθύνει εντολές σε κοινοτικό όργανο. Επομένως, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο (σκέψη 139).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 10 Απριλίου 1992, T-15/91, Bollendorff κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-1679, σκέψη 57

Δεδομένου ότι το ακυρωτικό αίτημα δεν είναι βάσιμο, τα λοιπά αιτήματα που διατυπώθηκαν για την περίπτωση κατά την οποία θα ακυρωνόταν η απόφαση περί παύσεως καθίστανται άνευ αντικειμένου. Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της (σκέψεις 140 και 141).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.